

ΣΦΙΓΓΕΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗ

Με ζώνουνε ἢ σκέψεις μου μέσ' τὸ σκοτάδι
σὰν σφίγγες ὅπου σὲ πυλῶνες ὑψωμένους
μέσ' σὲ πανόρχαιους ναοὺς ἐρειπωμένους
προβαίνουνε στὴ σιγαλιὰ πάντα τὸ βράδυ.

Καὶ σκληρὸ πνεῦμα, τοῦ κακοῦ καιροῦ σημάδι,
γλυστρᾶ ὁ Τύφων βλοσυρὸς στοὺς στοιχειωμένους
θόλους καὶ συνοδεύεται μὲ κολασμένους
ποῦ φέλνουν μαύρη λειτουργία ἀπὸ τὸν Ἄδη.

Κ' ὅπως μὲ πόνο ἢ Ἰσις τὸ γλυκὸ Ὅσιρί της
θέλει νὰ σύρη ἀπ' τοὺς θεοὺς μ' ἓνα φιλί της
καὶ νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τ' ἀνθηρὰ του ρειάτα,

ἔτσι κ' ἢ σκέψη μου ζητᾶ καινούργιο δρόμο
ν' ἀνοίξῃ ἀκολουθώντας τὸν οὐράνιο νόμο,
μὰ πάντα Σφίγγα ἀλλόκοτη τῆς κλεῖ τὴ σιγάτα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Ὅλοένα τὸ καράβι μας μέσ' στὸ σκοτάδι πλέει
Πίσω μας μόλις φαίνονται σὰ σκιὲς κάτι ἀκρογιαλίας
Καὶ σὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ τὸ κῆμα σιγοκλαίει,
Καὶ πλέει τὸ καράβι μας μέσ' στὸ σκοτάδι ἀγάλια.

Μπροστά μας χάσκει τὸ ἄπειρο σὰν ἄδης σκοτεινὸ
Ποῦ πᾶμε δὲν τὸ ξέρουμε κι' οὔτε ἓνα φῶς μπροστά μας
Μόνο κάτι ἄστρα φέγγουνε θαμπὰ στὸν οὐρανὸ
Μὰ ὠϊμένα τι κι' ἂν φέγγουνε ; Εἶναι πολὺ μακρὰ μας...

Θ. ΛΙΑΡΟΥΤΣΟΣ